

HAGYAR

Lettre

EURÓPAI KULTURÁLIS FOLYÓIRAT – 2016 TAVASZ

**Gabriela Adameșteanu • Balla • Bán Zsófia • Jana Beňová
Svetlana Boym • Juraj Buzalka • Mário de Carvalho
Mircea Cărtărescu • Karol Chmel • Mia Couto
Philippe Descola • Ivana Dobrakovová • Dušan Dušek
Erdős Virág • Esterházy Péter • Ébli Gábor
Garaczí László • Arno Geiger • Görözdí Judit
Jürgen Habermas • Háy János • Seamus Heaney
Herberto Helder • Pavel Hrúz • Huszegyi Gábor
Vlado Janček • Lídia Jorge • Kali Kinga
Zuska Kepplová • Jonas Hassen Khemiri
Kiss Judit Ágnes • Kornis Mihály • Krasztesz Péter
Katarína Kucbelová • Kukorely Endre
Florin Lăzărescu • Lengyel Péter • Rafał Majerek
Norman Manea • Henning Mankell
Katarína Mazetti • Robert Menasse • Dušan Mitana
Herta Müller • Nádas Péter • Németh Gábor
Auður Ava Ólafsdóttir • Parti Nagy Lajos
Radoslav Passia • Martin Č. Putna • Ilma Rakusa
Derek Rebro • Ralf Rothmann • Rudolf Sloboda
Vít'o Staviarsky • Jón Kalman Stefánsson
Sara Stridsberg • Szécsi Noémi
Veronika Šikulová • Ondrej Štefánik
Ivan Štrpka • Gonçalo M. Tavares
Arni Thórarinsson • Tillmann J.A.
Dubravka Ugrešić • Jaroslav Varga
Pavel Vilíkanský • Josef Winkler
Tatiana Wolska • Závada Pál**

**VILÍKOVSKÝ
SZLOVÁK DÍSZVENDÉGSÉG
EURÓPAI TÉRIDŐUTAZÁS
EURÓPAI ELSŐKÖNYVESEK**

100

GARACZI LÁSZLÓ

Mi újság? Semmi.

Mi vagyunk a fehér

Előttem fekszik az apám megkötözőve. Szíkkás deszkaléc, olyan az arca. Felhúzták oldalt a rácsot, odakötötték a kezét, mert kivetette a kanált, és elmászkált éjszakánként.

Mi újság?

Semmi. Este talán kimegyek a meccsre.

Az ablaknál égő tekintetű férfi nyitott pizzama felsőben, néz, mióta bejöttem. Sárga, horpadt mellkas. Züg a fénycső. Kint az esőben kémény ázik.

Milyen meccs? Nem tudtam, hogy meccsre járász.

Barátoságos, a norvégokkal.

Csicsorít, fintorog, mintha azt mondáná, hogy fölösleges dolgokkal fogalkozom. Töpreng, ráncolja a homlokát.

Barátoságos, kérdi bizonytalanul.

Tudod, fellépési meccs. Kipróblálják a játékosokat.

Látom, hogy nem érti. Kisorvadtak a fejéből ezek a neuronok. Kéri, hogy töröljem meg az orrát. És hogy vegyem le a kötést a kezéről. Rongyos gézszállal csomózták a csuklóját a rácshoz.

Nem lehet, mondjam, a nővér megtiltotta.

Hallatunk.

Mondjuk kimentem reggel a vécére, a konyhában ült, cigizett. Felhöztem, összepraktalam, amilyt mondjam, mikor csuktam az ajót: mentelem. Nem válaszolt, oda se nézett. Ez volt a reggeli beszélgetés. Mentrelem.

Hozzak be digit és bort, mondja a világ legtermészetesebb, ellentmondást nem tűrő hangján. Rendelkezik. Kiadja az utasításokat. A felmeztelen csontváz előre-hátra billég, egész testével bologat.

Ís csomóz ki a kezem.

Int, hogy hajoljak közélebb, ez most csak kettőnkre tartozik. Ott van a takaró alatt, suttogja, óvatosan vegyem ki, és rejsem el othon. A lekötözött kezével mutatja, hogy hol van, az ágyékánál. Be kellene nyúlnom a paplan alá a titkos csomagért.

Kaparratja a gázt.

Mit mondjam: bor és cígi.

Vásárnapi van, nincsenek nyitva a boltok.

Cibálja a kötést, szája széle remegni kezd, olajosan csillog a szeme: szóljak a nővérek. Kint várak a folyosón, mikig tisztába teszik. Tiz perc maradt a látogatási időből.

Vegye ki pénzt a táskjából, hozzak egy fiúszűrőtlen Szofit meg egy üveg hármaslejlítő, a literest.

A csontváz mozdulatlanul néz.

Vagy zöldszilvánit, mindegy, csak lóduljak már.

Letelt az idő, mondjam, jóvák holnap is.

Megérítem ajkammal a borostás bőrt, vegyszer szaga van.

Szia, gyögyülj!

Csinálod, amit mondok!

Végig a folyosón, mikig elérrem a lépcsőt, hallom, hogy kiabál.

Egész nap ez van: időnként elered, eláll, majd újból szemerkélni kezd. Siseregnek az autók az aszfalon. A fehér ég alatti tépetti viharfelhők, egy hasadékban felizzák a nap, fénycsík esik a házakra.

Hindulok a Róberti Károly körúton, haligatom az autók surrogását. Befordulok a Vágány utcára, le a vasúti kocsik temetője mellett a Dózsa György útig, aztán balra át a sinek alatt. Egyetlen emberrel sem találkozom. A kocsik lassítanak, és kétfelé fröcsklik a sáros csővizeit.

Átvágok a Hősök terén és a Ligeten az Ajtói Dürer sor felé, hogy aztán az István-mező emeletes villái között a Thököly utat elérve viszszakanyarodjak a Hungária körútra, ahonnan már látszanak a viharos

égen a stadion reflektorai. Vagy hazamegyek. Elhúz egy troli. Giliszták a betonon.

A nyolcadik születésnapomon vittek ki először meccsre. Emberek álltak a járdán, a sarkokon, a kocsimák előtt, ittak, beszélgetnek. Apám a stadion kerti büféjében vett egy sört, aztán füllmentünk a szektorba. Szólt a zene, a játékosok a pályán melegítettek, aztán levonultak, és pár perc múlva mezzé vekszve, száhelyes sorokban jöttek vissza a patinás induló ritmusára. Elkezdődött a jáék. A kikönség elbődült.

Mi vagyunk a fehér, mondta apa.

Beállítottam a fényképezőgépet, amit a születésnapomra kaptam. A kapucinus operátor a futópályán tilt egy forgó állványon. A labdaszedő guggolva ázott az esőben. Apa felugrott, a fejtő fogva kiabált, dühöken ellaposta a ciga-rettjait. A színeiben kaptam kólat és szendvicset. Apa megnéz sört irott. Kérdezte, hogy tetszik a meccs. Szurkolj, kiabolta, és hátha vágott, hajná!

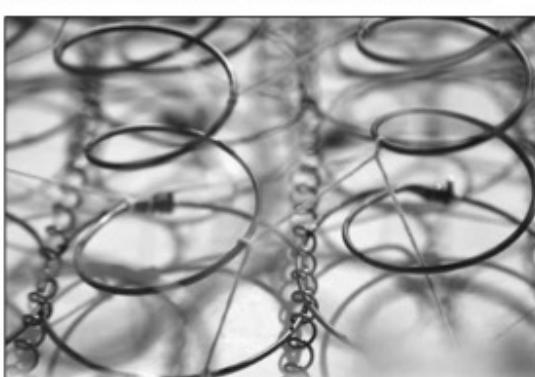
A második felidőben hangsúbbak lettek az emberek, felugrálta, káromkodtak. Ha az ellenfél támadt, nem mozdultak, csak a pályára meredtek, de közben a kezük akkor is föl-alá járt a sztyolás zacsikót a szájukig. Le-fényképeztem a perecest és az eredményeljőz táblist is. A lámpák fényében körözök galambokkal nem is próbálkoztam, magát dolgot nem lehet ezeket a színen át.

Apa megkérdezte, nem akarom-e lefényképezni a kedvenc játékosát. Mutatta, ki az, övé volt a tízes mez. Megvártuk, hogy közeljön. A partvonálnál áll csípőre tett kezével. A szurkolókról is készítettem egy sorozatot. Mikor apa észrevette, szólt, hogy nem illik idegeneket fényképezni, és hogy miért nem a meccset nézem.

Hirtelen csend lett, az emberek abba hagyták a szurkolást, csak a lábdapattogás hallatszott. Némán és közömbösen figyelt a tömeg. Ajtékosok nyögtek, a bőr időnként a sípíjára fűjt. Aztán újra kezdődött a klahálás, dobolás, csörömpölés, tiliklés. Es persze mindenki dohányzott, csípte a szemem a füst.

A második felidő közepe lehetett, mikor forgolóni kezdték, valaki rosszul lett a mögöttünk lévő sorban. Megjelent egy rendőr. Az emberek a nyakukat nyújtogatták. A meccset is néztek, de az ósa hajú férfi is érdekelte őket, aki a földön feküdt a sztoylahéjban. Valaki föl hajolt, azt mondta mellettünk, újrafejtés. Először hallottam ezt a szót. Szemben a lelátón semmit sem vettek őszre, szurkolatok tovább. Elvittek hordgáyon, megint kehetett a játéka figyelni.

Vége, lefűják a meccset, nem esett gólk, senki nem nyert, mégis diadalmas zenészült. A csapatok megkóstolták a szurkolást. Apa szerint a döntetlen nekünk jó – *nekiink* ebbe most már beletertőztünk én is. Elindultunk kifelé, sodrótunk a tömeggel Szemerélni kezdett. A kijáratnál egy mentő villogó lámpával.

GARACZI LÁSZLÓ

Minta álné

Jelenkor, 1995

Magvető, 2011

Párrasikan:

szurkolóink

Jelenkor, 1998

Magvető, 2016

Az olyanok, mint te

Jelenkor, 2000

Csendes,

sodrítók

Jelenkor 2001

Nevetnek az

angyalok

Jelenkor, 2002

Gyarmati nő

Jelenkor, 2005

MetaXa

Magvető, 2006

Arc és hárarc

Magvető, 2010

Würsch-ház

Magvető, 2015

Prédalek'

Májer Lettre

Internationale, 25

Tánc, méreg, al-

kohol'

Májer Lettre

Internationale, 27

Mész, mész és csak

kobász'

Májer Lettre

Internationale, 32

Jólesz nekünk'

Májer Lettre

Internationale, 37

Versek 1981-bőr

Májer Lettre

Internationale, 38

A biolópér'

Májer Lettre

Internationale, 45

Tépésék és tapa-

dások'

Májer Lettre

Internationale, 60

Fülönipa. Az

ideológia

malomköve?

Májer Lettre

Internationale, 81

,Néma'
Magyar Littera
Internationale, 88

,Kód'
Magyar Littera
Internationale, 95

,Hig és piro'
Magyar Littera
Internationale, 97

(David
Murdzianu, Jacek
Pacholski, Peter
Sauerer)
Tickets, please!
A jegyek körül'
(drámaírás)
Magyar Littera
Internationale, 53

,K is it a provokatív
lengyelnek?'
Ildi-nagyvári
Magyar Littera
Internationale, 51

BONUS Tibor
Gazellakötő
Kalligram, 2002

Kértem az irodában, hogy ne diibörögtön a koporsó. Neged ketőre írták ki a szerzést. Elhímetek a felhök, ragogó napsütésben indulunk el Liza Suzukival. Csináltam szendvicset, mondta, szóljak, ha lérek. Elképztem, ahogy áll a konyhaban, és vajt ken. Nem számítottunk sok gyászolónak.

Egy virágárus igazított útra, de előtte még hemenünk a bérben kúthoz. Piháltunk, ventünk költöt. A tükörben vettünk észre, hogy elfelejtettem borotválkozni. A pénztáros lány karja tele volt fesztiválkarszalaggal. A temetőkerítés tüköldalán focipálya, sima zöld gyepl fehér csíkokkal.

Egy falijádra írták ki az elöpontokat, mi voltunk az utolsó előtti név. Néhány ember állt egyvélkony, fekete jármű körül. Szomszédok, egy régi kollega és egy idős házaspár, akiket nem ismertem. A másik ravatazkóban is ott volt már a feddésített koporsó a kétórás halottal.

Jött a pap, és mindenfélre benyújtottak vagy köszönés nélküli a túlvilágról kezdet beszélni. Kilögött a kola a zsebemből, elakartam a kónyóbikommal. A megitalkodottak nem utinak be a nyugabom világába, mondta, de az apám nem volt megítalkodott.

A szüürkerúhások betolták a koporsót a császérű autóba, és elindultunk a parcellákhoz. Mi elköli Lízival, a többiek utánunk. Odaadtam neki a költöt, hogy tegye el, mert lehizza a nadrigom. Az egyik sírkőre az volt írva: Szolga János.

A sírról megint beszélt a pap, ismét a memnyszággal hozakodott elő, de most már nem olyan fenyegető tónusban, mint a ravatazkónál. Egy fa által a szomszéd sír mögött: sűrűn összenőződő alsó ágai fel fogták a lehulló leveleket, fent tartotta a levegőben a rotható tavalyi avart, miközben felső ágán friss hajtások zöldeltek.

A négy sírsó dologgalanul álltak, szürke egyenruhájukban különböző röpkönyökök néztek ki. Paplant dobott a koporsóra, leeresztétek, és először

óvatosan, majd egyre határozottabb mozdulatokkal lapátothák rá a földet. Diszkrét puflások. Csöndben néztek őket, ahogy dolgoznak. Beszürték a keresztet, valamit mormoltak felénk, és azal a bizonyos fékezett sietéssel eltávoztak. A pap is kezér nyújtott, majd elkült. Az ismeretlen asszonynak könnybe löhadt a szeme, mikor részvétet nyilvánított. Sötétkék, köti a pukkverkahát volt rajta. A férfi a háttérből figyelt, mintha ellenőrizné, hogy jól csinálja-e.

Nem mozdult a levegő a sárga és kék nagyobishan. Visszaféle megint elmentünk Szolga János sírja mellett. Ma a szolgáti asszisztensnek hívják: Asszisztens János, élt ezt eddig.

A ravatazkóhoz megérkeztek közben a kétórás halott ismertsei. Egy énekkar is felsorakozott. Láttam, hogy a kék kabátos nő a férjével együtt súnyin beszívda a tömeghe. A pálya fején labdapatogás hallatszott, kihámos, add már, mire várás, anyák.

Délután filmettem apámhoz szelfizetni. Furcsa volt a lakás nélküle, mint egy üres dióhéj. Küllőm a konyhaablakba, elszívtam egy cigit. Az udvaron egy fémzetszínű cigányfű fehér zsakot cipett. Gyerekscsár, majd egy parancsoló anyai hang. Kijött egy néni, elindult a gangon, beszölt egy ajtón, hogy kell-e a valami a körzérből.

A hűtőben maradt bor, csináltam egy fricsköt.

Repülő szállt az égen, ljeszű lassúsággal. Elbúnt a kémény mögött, de nem akart elköltünni a túloldalon. Az arcóm: mintha szálkás lenen húznám végig a kezem. Egy fa mozdulatlan koronája a cserepek fölött. Villámhírhók, antennák, alumíniumcső csavarbillincsel összefogva. Csend, aztán döndölkék: valaki odakemelte a levélét a jövőre a kukákat.

(résszel)

HERBERTO HELDER

tudomány és derű

Kórság a bőrön

Egy májusi éjszakán, mikor az egész végestelen-végig beborították a csillagok, nincs temetem a kezemre, és észrevettem egy fehér foliot. Nyugodt, érzelmileg befogadó ember voltam, ellenben védekezni képtem fel a tékozás szédegesével szemben. Meglehetősen sok emberrel élek együtt. Igazából nem szerettem senkit. Tehát hirtelen megláttam a fehér foltot a jobb kezemen. Szerettem a jobb kezemet, történetes az alhol a hagyományhöz köstüm, amely egy nemes eszközökkel tarja azt, és amelyet saját tehetésgélnél ereje mozgat. Ezek voltak az én alképzésekem; általuk tudomány és derű a világ teremtéses forrásához kapcsolódott. Az idő, a helyek, az emlékezet, a hol jobb, hol rosszabb napok nálam a vágynak azon stratégiáján alapultak, miszerint látszólag minden cinkosa mindenek. Blümlein emberek tartottak, aki ismeri a száholyok értékét, és aki szereti a föld és az évszakok változásait. Létrehoztam egy aforizmagyűjteményt; talán még az igazságosságban is hittem. Egy parcellány rózsát kellett gondoznom. A rózsák megygólyázók teszik és megnevezik a lélek; a mozdulatok finomabbá válnak azáltal, hogy növényeket termeszünk. Leíltam olvasni, amikor tehát megláttam azt az elférődött foltot a húvelykujum tövében. Az hittem, a világosságtól van, azán meg azt gondoltam, hogy valami anyag nyoma lehet ott. Megmodozítottam a kezem, és a folt továbbra is ott volt. És amikor megdörzsöltem a bal kezemet mutatóujjával, egy kicsi változás nem sok, annyi sem törént rajta. Mit is gondoltam volna? Valamiféle bőrirritáció lehet, fehér ekcéma. Szóval a május az a hónap, amit a legjobban kedvelök. Akönnyen kitűnő volt. Ami a többi dolgot illeti, nyilvánvalan elidegenedtem az engem körülhevő, illetve az életembe be-, és abból kilépő emberektől. Egy bizonyos fokú intelligenciából és kultúrából tüplálkoztam: szokványos levegőből, melyet belélegezünk, a látszásnak és a láthatóságnak formájából és modellejből. Volt benne egy faja kompromisszumok nélküli, finom gyengédség az emberek és a dolgok iránt; khelemti szkepticismus; ügynevezet lakonikus megközelítése a világnak; figyelem és

visszavonultság. De amikor aludni ttem, és a kezemet az ágyakaróra tettek, észrevettem, hogy nagyobb lett a folt. Mostanra már körülkörlelte a hüvelykujam tövét, mint egy jó vastag gyűrű. Emlékszem, kicsit oldalra fordítottam a fejem és rántem az ablakra, ahol a függöny meg-megliubent. Az utárol, egy közel a keriből felételekezhető szegfű illata áradt be. Hallottam valaki olyan halkan beszélni, hogy csak két-három összefüggésben, meglepő szót értem. De hanális szavak voltak talán az ikiről, a szegfűről, az éjszakáról, tudom is én. A kezem remegett, erre is emlékszem, és az éjszaka hirtelen, egy pillanat alatt ott termeni; egy sűrű, elmozdítatlan éjszaka. A pánik szélén álltam, de körülöztem, és éreztem, hogy azon a helyen élek, amit saját magam választottam. A napjaimat rendszerezettem őtem, megértem, hogy létezsem édes és kezelhető matrériája szemben állt a világval, és megszéddült ennek a világnak az ujjai körét. De úgy tűnt, hogy egy drámai erő szabadult fel az emberek és közrem lévő delejes és törekény cselekményben. Rájuk gondoltam, az emberekre, és szépekn, ugyanakkor különlegesnek is tartottam az arcukat és gesztrusukat, azt, ahogyan egy fényvilágnak felsejtett egymás közötti mozgásuk. Azt gondoltam, hogy körülöttem is körüljárak, és mellettek elhaladtak felvillantak. Azt is megértem, meddig ér el a halál. Mennyire volna orvoshoz? Talán igen. Éjjel kellemetlen álom volt, melyben körülöpök szerepeltek; a testükönél észrevételek bűcsút intettem valakinak, aki a lépés aljáról távolodott. Áthaladtam ajtókon, amelyek kinyíltak és becsukódtak, anélkül hogy megértem volna azokat. Azután azt éreztem, hogy zuhanok egy testről, amely lassan meghajlít, ahogy gurultam le róla. Ott lenn volt egy mocsár, és belemerültem. Miközben álmadtam, a jobb kezem megragadott egy maréknyi parazsat. Hirtelen felkredtem és felkapcsoltam a villanyt. A folt tovább terjedt; egy másik, még élenkebb beterítette a tenyérmet. Igy történt, hogy az újabb napok megszűntek az ékemet, és szomorú és égből napok voltak, miközben a foltok ellepték a kezem, és mir

felfelé haladtak a csuklómon. Ez még nem volt félelem, de a megglyöködésben megint megnögtak, és elkezdték eltaenni a fertőzött húst, és közeledték az emberek felé. Elve tettek azt az ötletet, hogy konzultálják egy orvossal, mivel egyre kevésbé akartam tudni, hogyan milyen betegségről van szó. A kezem szokatlan nemességre tett szert, egy újfajta, szörnyű nemességre. Azelőtt, amint számonmenni az alkotó pékdájával szolgáló humanista kéz elvezetése ligyességet és az alkotóképességet: most itt ez gyászos kéz; tiltott az emberek között és romboló. Megbízzalta magát a drámai szereposztás bejelentésével, amely nyugodt mélőséggel és intelligenciával képviseltetett a zürza-varban. Szereztem egy kesztyűt, és ez a harmadik finom bőrból készült kéz, esetlenül, de sérülékenyül mögött mesterséges szépségével. Birtokomba került egy finom bőrmel kevesebb képesség. De egyre jobban közeledték az emberekhez, és szenvedélyes és változatos beszélgetéseket folytattam velük. Elkezdték öket fájdalommal szeretni; szeretni ezeket az arcokat, melyek félelmetesek voltak távoli tekintelyükben, szertartásos lakkásukban; és a szavakat; a kezeket, melyek meglepődően megréntették a kesztyümöt. Ottthon elkezdték hallgatni a szomszédok pletykáit, a leptekeket a szobákon kereszttől, a hangosabb mondatokat, a szórakoztatónan elzümmögött énekeket. Az ablakhoz mentem, a flöglőn mögé, és megrázó volt látnom az után lévő emberek örvényét. Tudtam, hogy az ártatlanság a rossz cincsora; csak az hagytam figyelmen kívül, ahol megvan a kentő szűk keresztszete. A folt továbbterjedt. Elérte az alkarom harmadát, és egyre fehérébb lett. A bal kezemet is támádnai kezdte, és egy bizonyos reggelen a homlokom körében felledezem egy kerek foltot, ami olyan volt, mint valami szem. A terjedés gyors volt. A heréimtől már felfelé jött az átkozott virágzás, miközben az ujjaimon és az arcon a foltok folyton nőttek. Most én egyedül mentem ki éjjel, rejtiőzve, eldugott helyeken véve valami enniálatot. És az emberek iránti szerelem szintén nőtt, melyben keveredett a különös erőszak, gyengeség, öriült pánik, vheimens melankólia. Egyik nap vettettem egy ilyen pálinkát és berúgtam a szobában. Teljesen levétköztem: fehér voltam és gusztustalan. Kihullott a szemöldököm és a fanszörzetem, és a húsom mindenütt egenetkenné vált. És akkor láttam magamban, a részegség közepette egy bizonyos haljós szépséget, egy kárhozatot, melybe beleszerettem. Meztelenül aludtam el a padlón, durva és száraz örömmel.

Nehexen ment, hogy eltávolodjam másuktól. Nem tudnék vélteni belehűdni egy nagy bőrkesztyűbe? És a szerettem az emberek iránti nőtön-nőt. A szemem könnyes lett, csak attól, hogy elköpzeltem, amit a házaikban, az utcán, a nap alatt, a hajukat fűjő szélfben jöttek-mentek, futottak, és névettek és sirtak. Szerettem őket. Meztelenül, az éles tükről előtt lassan megérintettem a testemet és hányingerem lett. Egy fehérhillővel válogtam. Mindazonáltal néha arra gondolok, hogy ez nem fizikai betegség – lepra vagy hasonló – volt és most sem az. Talán a testem olyan, mint korábban: zárt, érintetlen. Talán a lepra egy másik helyen támadt meg, egy visszafordíthatatlan területen. Talán a szerelei és a világ között van egy rosszabb fájdalom – a halandó emlékezet. De hogylehet az emlékezetemre ragyogó és engesz felhetteretlen, ennyire éles, folyamatosan újraalkotván a teljes pillanatot, a teljes bűnt, bent, minden: a legsötétebb hajthatatlansíghol születő indítékot, a gesztust, mely teljes mértékben kifejezi a biogrammát vagy a szív hatalmát, amely egyetlen darabkáját sem engedi elszökni az atrocitásnak és a tudománynak? Is újraförönök az előadás szöditő libabőrét: a testet, melyen a seb nagyon mélyen kétvágja a húst. A szomszéd házban énekeltek. Virágillat és a nedves föld illata szállt fel lentrol. Valahol megesőrzent egy telefon. És a szoba sötéjtében a tükör mélyisége csillogott. Ott benn voltam meztelenül.

HRSKÓ LAURA FORDÍTÁSA

A szöveg a 2015-ös Székely Ervin Műfordítói Pályázat győztes pályaműve. A Camões Intézet Portugál Nyelvi Központ és az ELTE BTK Portugál Tan-székének közös szervezésében kiáltott műfordítói pályázat a nemrég elhunyt fordító és tanácsadó, Székely Ervin élelmiszerének állít emléket. A 2015-ös pályázatban a tavaly elhunyt portugál költő Heriberto Helder novelláját kellett lefordítani. Igy a díj nem csak Székely Ervin személye és fordításai elűt tiszteleg, hanem egyúttal a portugál költő munkásságára is felhívja a figyelmet. Heriberto Helder az utóbbi fél évszázad portugál költészetének egyik legmegbátorozóbb, legmarkánsabb bangja.

ANNA LILL-BED II - ICE 2015/2017, BARCELONA/PARIS

